อาหารสมอง

วีรกร ตรีเศศ

‘คำขอจากดวงดาว 55 ดวง’

เมื่ออาทิตย์ที่แล้วผมได้มีโอกาสร่วมงานโครงการ “จากใจถวายพระเทพฯ” ซึ่ง สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ได้ทรงมีพระมหากรุณาธิคุณเสด็จพระราชดำเนินเปิดงานนิทรรศการของโครงการ และในงานนี้ หนังสือที่ได้จัดทำขึ้นซึ่งมีชื่อว่า “**คำขอจากดวงดาว 55 ดาว**” สร้างความประทับใจอย่างมาก จึงขอนำมาเล่าสู่กันฟัง

หนังสือ “คำขอจากดวงดาว” เล่มนี้ เป็นบันทึกกระบวนการและผลงานของโครงการ *“จากใจถวายพระเทพฯ”* เป็นโครงการพิเศษที่มูลนิธิสงเคราะห์เด็กยากจน ซี.ซี.เอฟ.ฯ ในพระราชูปถัมภ์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี จัดขึ้นเพื่อเฉลิมพระเกียรติในโอกาสทรงเจริญพระชนมายุ 55 พรรษา ในวันที่ 2 เมษายน พ.ศ.2553

โครงการนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้เด็กๆ ในอุปถัมภ์ของมูลนิธิฯ ได้มีโอกาสฝึกฝนทักษะการคิด และการถ่ายทอดความรู้สึก ความฝัน กับจินตนาการ ออกมาเป็นข้อเขียนและภาพวาด โดยมีเด็ก ซี.ซี.เอฟ.ฯ กว่า 30,000 คน ตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงมัธยมปลายเข้าร่วมกระบวนการคัดสรรที่จัดขึ้นใน 30 จังหวัด จนกระทั่งได้ผู้แทน 300 คน มาเข้าค่ายฝึกฝนการวาดภาพและการเขียน โดยในวันสุดท้ายจะผลิตผลงานเพื่อชิงชัยสู่การเป็นดวงดาว 55 ดวง หรือผู้ชนะในขั้นสุดท้าย

(ประธานกรรมการตัดสินด้านการวาดภาพคือ *อาจารย์สังคม ทองมี* และประธานกรรมการตัดสินข้อเขียนคือ *อาจารย์ชมัยภร แสงกระจ่าง* นายกสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย)

“คำขอจากดวงดาว” เล่าความรู้สึกนึกคิด ความใฝ่ฝัน และความมุ่งมั่นของเด็ก 300 คนที่ถ่ายทอดผ่านคำพูด ข้อเขียน และสีสัน ดวงดาวเหล่านี้พูดถึงโลกใบน้อยรอบตัวของเขาได้อย่างครอบคลุม เริ่มตั้งแต่เรื่องใกล้ตัวที่สุด เช่น ครอบครัว โรงเรียน ท้องถิ่น สิ่งแวดล้อม เรื่อยไปจนถึงเรื่องสำคัญแต่ค่อนข้างนามธรรม เช่น คนดีของฉัน เมืองไทยในอนาคต และประชาธิปไตยในฝัน สิ่งที่เด็กทุกคนภูมิใจที่ได้ถ่ายทอดออกมามากที่สุดก็คือเรื่อง **“สมเด็จพระเทพฯ ของเรา”**

ความในใจของดวงดาวน้อยๆ เหล่านี้ งดงามด้วยความเรียบง่ายและใสซื่อ “คำขอ” ของดวงดาวเหล่านี้มีที่มาจากการสั่งสมประสบการณ์ต่างๆ ที่เด็กๆ ได้รับจากการร่วมทำกิจกรรมทั้งในและนอกห้องเรียน ที่มูลนิธิฯ ได้จัดขึ้นอย่างต่อเนื่อง สิ่งที่เด็กๆ ได้เรียนรู้จากการฝึกอบรมสั้นๆ ในค่าย “จากใจถวายพระเทพฯ” ได้ช่วยแต่งเติมขัดเกลาศักยภาพที่เด็กทุกคนมีอยู่แล้วโดยพื้นฐานให้เปล่งประกายเป็นจินตนาการที่เจิดจรัสด้วยสีสันและวรรณศิลป์มากยิ่งขึ้น

ผลงานที่โดดเด่นของดาวทั้ง 55 ดวงที่ผ่านการแข่งขันอย่างเข้มข้นในรอบสุดท้าย เป็นสิ่งยืนยันสัจธรรมที่ว่า เด็กทุกคนมีศักยภาพที่ซ่อนเร้นอยู่ แม้ว่าเด็กส่วนใหญ่ในความดูแลของมูลนิธิฯ จะมาจากครอบครัวในถิ่นทุรกันดารที่ขาดแคลนด้านวัตถุอันเป็นเหตุให้เด็กมักไม่ได้อยู่พร้อมหน้าพ่อแม่ มีอาหารกินไม่อิ่มท้อง และไม่ค่อยมีที่เรียนดีๆ แต่เมื่อเด็กเหล่านี้ได้รับการอุปการะดูแลจากมูลนิธิฯ ได้รับความสนับสนุนด้านชีวิตความเป็นอยู่ การศึกษาเล่าเรียน การเรียนรู้ และฝึกฝนทักษะชีวิต จริยธรรม และสังคมนอกห้องเรียน ดาวดวงน้อยๆ ก็พัฒนาความสามารถของตนได้อย่างงดงามพร้อมที่จะเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณค่าต่อบ้านเมืองได้

ผมขอยกบางตัวอย่างความในใจของเขาที่มีต่อสมเด็จพระเทพฯ เช่น **เด็กชายฐิตินันท์ ภูวมุกดา** อายุ 12 ปี โรงเรียนนิคมพัฒนา 6 จังหวัดนราธิวาส *“ท่านทรงเป็นแบบอย่างที่ดีในด้านนิสัย ความขยัน ความอดทน และการค้นคว้าหาความรู้ ในการเล่าเรื่อง การบรรยายต่างๆ และการแก้ปัญหาการช่วยเหลือคนจนเพื่อคนที่กำลังลำบาก ให้ความสนใจในเรื่องการศึกษา ตั้งใจทำสิ่งต่างๆ ให้ดีและสำเร็จเพื่อคนที่ลำบากและผู้ด้อยโอกาสอีกมาก และทรงเป็นแบบอย่างของการเป็นนักเขียนที่ดี”*

เด็กหญิงธิดารัตน์ แสนแดง อายุ 12 ปี โรงเรียนบ้านสร้างก่อ จังหวัดอุดรธานี *“ท่านเป็นคนดีมีน้ำใจ เป็นคนเรียบง่าย ไม่ฟุ่มเฟือย ประหยัดมาก ท่านช่วยเหลือประชาชน เป็นผู้ให้ในทุกเรื่อง เช่น การศึกษา ความขาดแคลน คือท่านเป็นตัวอย่างเป็นแนวทางในทุกด้าน ดิฉันภูมิใจที่ได้เกิดมาใต้ร่มพระบารมีของท่าน ความดีของท่านมากมายจนอธิบายไม่หมด ท่านคือนางฟ้าในดวงใจของดิฉัน”*

ผมขอนำบางส่วนของเรื่องที่สะเทือนอารมณ์ คือ *“รอยร้าว”* ซึ่งชนะเลิศเรียงความระดับ ม.1-ม.6 เขียนโดย **น.ส.สุพรรษา เงินขจรวิรัตน์** อายุ 17 ปี ชั้น ม.5 โรงเรียนสบเมยวิทยาคม จังหวัดแม่ฮ่องสอน ดังนี้

“...เพล้ง...โป๊ก...เบี๊ยะ และอีกหลายเสียงที่ฉันไม่อยากได้ยิน อีกแล้วสินะ ฉันคิดในใจทุกครั้งที่กลับถึงบ้าน เสียงที่ได้ยินเป็นเสียงแรกจะเป็นเสียงนี้ตลอด ซึ่งเป็นเสียงที่ฉันได้ฟังจนชิน

“ทำไมพ่อกับแม่ต้องทะเลาะกันทุกวัน ทุกเดือน ทุกปี พ่อไม่เบื่อบ้างเหรอ พ่อไม่สงสารฉันบ้างเหรอที่ต้องร้องไห้ทุกครั้งเวลาที่เห็นพ่อแม่ทะเลาะกัน” ฉันได้แต่ถามตัวเองในใจ ฉันไม่กล้าถามพ่อหรอก เพราะฉันรู้ดีว่าคำตอบที่ได้คงไม่พ้นเป็นสายตาที่ดุดัน และฝ่ามือที่เหมือนจะบอกให้ฉันรู้ว่า “ถ้าไม่อยากเจ็บตัวก็ควรเงียบไว้” น้องคงชินแล้ว เขาถือข้าวของตัวเองรวมทั้งของฉันขึ้นบ้าน เขารู้ว่าครั้งใดก็ตามที่พ่อแม่ทะเลาะกัน ฉันจะหนีไปอยู่บ้านยายซึ่งอยู่ใกล้ๆ กัน

“เพราะมึงที่เสี้ยมสอนลูกให้ใฝ่สูงเกินตัวให้มันเรียน ดูมันตอนนี้สิ พอรู้หนังสือก็ทำเป็นหยิ่งจองหองกับพ่อที่เห็นว่าไม่เคยเรียนหนังสือ” เสียงพ่อแผดดังขึ้นมาลั่นบ้าน ซึ่งฉันยังได้ยิน

“ก็เด็กมันอยากเรียน พอมันจะเรียนฉันจะไปห้ามอะไรมันได้ พี่ก็เหมือนกัน ลูกเค้าถือดี กำแหงซะที่ไหน มีแต่พี่ที่ไม่เคยพูดกับลูกดีๆ เอะอะอะไรก็โทษลูก ด่าลูก...“เพียะ...”

วินาทีนั้นฉันรู้สึกชาไปทั้งตัว น้ำตาที่เริ่มแห้งไปก็ไหลลงมาอีกครั้ง ทำไม ทำไม ทำไม พ่อต้องคิดแบบนั้น ทำไมพ่อไม่ดูตัวเองบ้าง พ่อเคยยิ้มให้ลูกสักครั้งมั้ย เคยพูดดีกับลูกมั้ย ไม่เลย ตั้งแต่จำความได้ พ่อไม่เคยทำให้ฉันประทับใจเลย มีแต่สร้างรอยแผลในจิตใจให้ฉัน ถึงแผลมันแห้งไปมันก็ยังเป็นแผลที่ตราตรึงอยู่ในจิตใจไม่ให้ฉันลืมเรื่องราว

หลายๆ ครั้งที่เพื่อนถาม “ทำไมเธอไม่คุยกับพ่อ” “ทำไมฉันไม่เคยเห็นเธอเดินเล่นกับพ่อ” ฉันทำได้แค่ยิ้มและตอบว่า “ถ้าวันไหนที่ฉันเดินเล่นกับพ่อ หยอกล้อกับพ่อ วันนั้นแหละเธอควรจะมาถามฉันว่าเกิดอะไรขึ้น”

ปากฉันพูดไปอย่างนั้น แต่ในใจฉันคิดไปอีกมุมหนึ่ง จะมีสักวันไหมนะที่ฉันจะได้พูดคุยกับพ่อ กอดพ่อเหมือนที่คนอื่นเค้าทำกัน จะมีไหมนะที่นั่งกินข้าวกันพร้อมหน้าด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม ไม่ใช่เอะอะอะไรก็ตักน้ำแกงสาดหน้า

สุดท้ายฉันก็ยิ้มแห้งๆ กับตัวเอง มันคงเป็นแค่ความฝันลมๆ แล้งๆ ที่ไม่มีวันเป็นจริง ก็ในเมื่อตอนนี้พ่อก็แก่ตัวเต็มที อยู่ในช่วงไม้ใกล้ฝั่ง แล้วพ่อจะเอาช่วงไหนของชีวิตที่จะมาทำให้ครอบครัวในฝันฉันเป็นจริง บางครั้งฉันก็เกลียดตัวเอง เกลียดที่ทำไมฉันจึงไม่รักพ่อเหมือนที่คนอื่นเขารัก ฉันเดินลงจากบ้านยาย ฉันมองไปที่บ้านตัวเอง ฉันเห็นแม่กำลังฝัดข้าว ฉันเดินขึ้นบ้าน...

“แล้วลูกไม่รักพ่อเหรอ” แม่ถามขึ้นมาในความเงียบในบรรยากาศที่เย็นสบาย ทันทีทันใดนั้น ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองหล่นลงไปอยู่ใต้หุบเหวที่มืดมิด และในนั้นหนาวจนฉันไม่อยากมีชีวิตต่อไป แม่เห็นอาการฉัน แม่ใช้มือข้างหนึ่งมาจับมือฉันที่เย็นเฉียบ และใช้มืออีกข้างลูบหัวฉันเบาๆ

“แม่รู้ว่าพ่อไม่ดี แต่ยังไงพ่อก็เป็นพ่อ แม่ไม่อยากให้ลูกเกลียดพ่อ เพราะมันจะเป็นตราบาปที่ติดตัวเราไปตลอดชีวิต อืม... นี่ก็ดึกมากแล้ว ไปนอนกันเถิด พรุ่งนี้ต้องไปทำงานอีกนะ” ฉันลุกกลับไปที่นอนของตัวเอง ฉันพยายามข่มตาให้หลับ แต่ต่อให้ฉันจะพยายามแค่ไหน ฉันก็หลับไม่ลง ฉันรู้สึกปวดหัวเหลือเกิน

เราใช้เงินกันอย่างประหยัดและคุ้มค่าที่สุด เราพยายามไม่เอาพ่อเป็นแบบอย่าง เพราะพ่อได้เงินมาเท่าไหร่พ่อก็จะเอาไปซื้อเหล้าหมด และฉันคิดว่าต่อไปนี้ ไม่ว่าพ่อจะเป็นยังไง จะแย่แค่ไหน ฉันจะลดความเกลียดชังในตัวพ่อลง แต่จะให้รักพ่อนั้นฉันทำไม่ได้ เพราะแผลเป็นในใจฉันที่พ่อสร้างไว้มันมากมายเหลือเกิน แก้วที่มันร้าว ไม่สามารถต่อมันคืนได้ ถึงได้ก็ไม่เหมือนเดิมอยู่ดี...”

ใครอ่านความเรียงของเด็กอายุเพียง 17 ปีคนนี้แล้วไม่รู้สึกสะเทือนใจและไม่ได้ข้อคิดคงจะมีประสาทบางส่วนบกพร่องเป็นแน่

การชนะการแข่งขันครั้งนี้สำคัญแน่นอน แต่ที่สำคัญกว่านั้น ก็คือการที่เด็กจำนวนมากได้มีโอกาสแสดงออก ได้รับการฝึกฝน รู้ว่าตนเองมีศักยภาพและมีความสำคัญ

ตอนเกิด เด็กเลือกเกิดไม่ได้ แต่พวกเราสามารถช่วยให้พวกเขาได้มีโอกาสเลือกในยามที่เติบโตขึ้นได้ครับ

สนใจหนังสือเล่มนี้กรุณาติดต่อที่มูลนิธิสงเคราะห์เด็กยากจน ซี.ซี.เอฟ.ฯ โทร. 02-747-2600 ●

น้ำจิ้มอาหารสมอง

.....

Purpose
is what gives life a meaning.
เป้าหมาย
คือสิ่งซึ่งทำให้ชีวิตมีความหมาย

Charles Henry Parkhurst
พระและนักปฏิรูปสังคมชาวอเมริกัน
ค.ศ.1842-1933

เครื่องเคียงอาหารสมอง

คนในวัย 50 ปีขึ้นไปจำนวนมากรู้จักเพลง **La Bamba** (ด๊าว-ดา-ด่ะ-ด้ำ-ด่า) ซึ่งเป็นเพลงร้องสนุกและเต้นไปด้วย ผู้คนชอบกันทั่วโลก โดยเฉพาะคนอเมริกาใต้และคนฟิลิปปินส์

เจ้าของเพลงนี้คือ *ริชชี่ วาเลนส์ (Ritchie Valens)* นักร้องยอดนิยมแห่งตำนานร็อกแอนด์โรลยุคแรกตอนปลายทศวรรษที่ 50 ชาวอเมริกันเชื้อสายสเปนเม็กซิกัน และยังแถมเป็นผู้แต่งเพลง Donna อันลือลั่นอีกด้วย (...I had a girl, Donn'a was her name...)

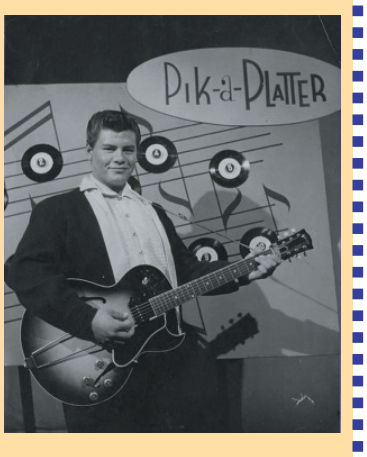

La Bamba เป็นเพลงพื้นบ้านเม็กซิกัน นิยมร้องกันในงานแต่งงาน มีต้นกำเนิดสมัยต้นสงครามโลกครั้งที่สองที่เมือง Vera Cruz ในภาคตะวันออกของเม็กซิโก ว่ากันว่า อย่าให้พวก Hispanic (พวกเชื้อสายละติน) หรือคนฟิลิปปินส์ได้ยินเป็นอันขาด จะลุกกันขึ้นมาเต้นทันที

ริชชี่ วาเลนส์ ทำให้ La Bamba ดังระเบิดในปี 1959 แต่ผู้ร้องก็ดับไปในเวลาอันรวดเร็วในปีเดียวกัน เมื่อเครื่องบินที่เขาเช่าไปตก เขาเสียชีวิตในวัย 17 ปี เท่านั้นเอง

เพลง La Bamba มาดังอีกครั้งในปี 1987 เมื่อตำนานชีวิตของ ริชชี่ วาเลนส์ ถูกนำมาสร้างเป็นภาพยนตร์ชื่อ La Bamba โดยมีเพลง La Bamba เป็นเพลงประกอบในเรื่อง

ลองฟังเพลงนี้ดูซิครับ แล้วจะรู้ว่ามันสนุกเข้าท่าเพียงใด